

ние не сме имали до сега хумористичен вѣстникъ въ пълното значение на думата“. Колкото се отнася до новиятъ хуморестиченъ журналъ — Ботйовъ съвѣтва редакторътъ му, „ако иска да попълни тоя недостатъкъ, да се старае да бжде колкото се може повече общъ въ своето направление и да има всѣкога прѣдъ очитъ си не тая или оная партия, а недостаткитъ на всичкото почти наше общество“. „Съ такова едно направление, заврѣшва Ботйовъ, мислимъ, че г. Мънзовъ (редакторъ на в. Тжпанъ, р.) ще успѣе въ прѣдприятието си, и толкова повече, като у нашата емиграция сж се набрали твърдѣ много трѣски за дѣлане, и сцената на нейната политическа дѣйностъ е укаляна въ послѣдно врѣме отъ много низки спекулативни личности...“ (Съчинения, стр. 362—363. Отдѣлъ „Критика“).

Това очаква Ботйовъ отъ всѣки хумористиченъ журналъ. Естествено, она който не отговаря на неговитѣ условия, той ще бжде „пачавра“, която прѣди да усмива, трѣбва да бжде усмѣна и скжсана. Такъвъ е билъ редактирания отъ Ст. Заимовъ в. „Михалъ“ (Браила, 1875.), за който българскиятъ поетъ дава слѣдната атестация: „на мѣсто Хитъръ Петъръ, въ Браила е захваналъ да излиза другъ единъ листъ подъ название Михалъ. Тоя листъ се не отличава отъ своя прѣдшественникъ, слѣдователно, — ако вѣстницитѣ сж въ състояние да рекомандуватъ до нѣидѣ умственното състояние на единъ народъ или на една публика, ние имаме пълно право да заключимъ, че публиката не Михалъ не е по-умна отъ публиката на Хитъръ Петъръ. Има хора, които всичко четатъ“ (Съчинения, стр. 363—364.¹⁾)

¹⁾ Тука сме длъжни да зачеркнемъ една неистина, която г. Ст. Заимовъ, нѣкогашенъ редакторъ на в. Михалъ, каза за Ботйова. Слѣдъ като прочелъ писмото, въ което Ботйовъ го